

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 249.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000203568/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Klosters Port, at Rytteren holdt — og blæste i sin Trompet, og det var een og samme Tanke, der pludselig og uforberedt havde grebet alle: det er Kejserens Herold, der er kommen for at hente Martin Luther! Og hvad er det, de vil gjøre ved Doktor Martin i Worms? — —

Ja, nu raabte han, Rytteren, og det var tydelig nok en Mand, der var vant til at raabe: enkelte Ord hørte man ganske klart, selv om man stod langt borte, og skjønt der var ved at blive Uro blandt Mængden igjen. Tilio hørte Navnet Worms flere Gange, og sikkert Lejdes, og til sidst meget stærkt — med smaa Ophold imellem hvert Ord: *»Den yderste Frist er den 16. April i dette Herrens Aar 1521.»*

En Mængde Mennesker græd, skjønt de fleste ikke vidste, at de gjorde saa meget ud af Doktor Martin. Folk saae jo ingenting til ham uden paa Prædikestolen og Universitetet, og saa — naar de egentlig havde Brug for ham.

Nu kom Augustinernes Prior ud og tog mod Rytteren, og han red saa ind i Klostergaarden. — Derinde fra kunde man utydelig høre ham udraabe Stævningen paany.

Folk blev staaende og ventede paa Gaden. Det var jo muligt, at han snart kom ud igjen, og at der saa vilde skee noget.

Det varede heller ikke mere end et Kvarters Tid, saa viste Herolden sig atter, fremdeles til Hest. — Da han langsomt red frem gjennem Mængden — som det syntes, forat komme tværs over Gaden — trængte Borgmesteren sig hen til ham, sagde sit Navn og sin Værdighed og spurgte ham, om han — som man mente — var Rigsherolden Kaspar Sturm, og om det var hans Ærinde at stævne Doktor Martin Luther til Worms. Dette bejaede Rytteren altsammen, og fortsatte saa sin Vej over Gaden, og red ind i Gæstgiveriet *»Ire Rosers»* Gaard. —

Tilio havde hørt Borgmesterens Ordskifte med Herolden og tillige det meste af, hvad Herolden selv havde udraabt. — han var i Øjeblikket fuldt forvissat om, at Doktor Martin var alligevel Manden, som man skulde vente sig alting af. Den Tanke slog med det samme ned i ham; at han maatte med paa den Rejse til Worms, hvad det saa skulde gjælde, — samtidig tænkte han dog ogsaa, at det var jo en ren Umulighed. — Han kom hjem i sin Stue, dybt nedslaaet over, at han skulde være en fattig Student, der ingenting fornaaede af, hvad han vilde. Han syntes, det maatte være